

ΑΠ' ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΤΡΑΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Μιά νέστημη ιστορία της περασμένης στρατιωτικής γενεάς. 'Ο Κίτσος και τ' ανέκδοτά του. 'Ο τράγος του Συντάγματος και οι Τούρκοι της Θεσσαλίας. 'Ο Κίτσος και ο λεπλεμπιτζής. Τα κατερθώματά του στα Παράπηγματα. Κίτσος και έρως. Προαγωγή του τράγου εις λοχία! Πώς τόν έτραγουδούσε ένας ποιητής! 'Ο θάνατός του. 'Επίσημος κηδεία και ταφή.

ΚΟΥΣΤΕ μιά περίεργη ιστορία...

Κάποτε, πρό 48 ετών, στο 'Ελληνικό στρατεύμα κατετάχθη ένα... κατοικίαι, έμεγάλο, προήχητο εις τόν επίζηλον βαθμόν του... τράγου, έγινε δημοφιλέστατο, και απέθανε σθ βαθεία γηραιά. 'Ιδού ή περίεργη βιογραφία του :

Στό χωριό Φίλια της Θεσσαλίας, κοντά στην Κερδίτσα, μιά χειμωνιάτικη μέρα του 1880, ο Διοικητής του ένδεκατου συντάγματος άγόρασε δύο κατοικίαια καλοθερμεμένα. Την ίδια μέρα έσφαξαν τό ένα, τό άλλο τό άφρανα για την άλλη μέρα. Κάθε μέρα όμως άναβάλλετο ή θανατική του έκτέλεσι. 'Αξιωματικοί και στρατιώτες τό είχαν συνειθείσει καλά. 'Η έξωτην μουρτίσα του, τ' άεικνία του, τό γυαλιότου, -- άσπρο με μαυρές βοδίες -- τριχώμα του, τό χαριτωμένα πηδήματά του, σκορπούσαν την εθιμία στή μονότονη στρατιωτική τους ζωή. Τό κατοικίαι, καλά τρεφόμενο, μεγάλωσε με τόν καιρό και οι στρατιωτικοί έγκατέλειψαν οριστικά την ίδια νά τό φάνε ψηστό. Τό κατέταξαν λοιπόν στή δύναμη του συντάγματος του, με τό κλέριτικό όνομα Κίτσος, και τό έπεριουσίοντο με συγκριτική στοργή...

'Ως στό τρίτο έτος της ηλικίας του, ο Κίτσος ήταν ζωηρός, αλλά και φρόνιμος. 'Από και και πέρα όμως έγινε τό άπακότερο πλάσμα της Θεσσαλίας. Στόν Τόρναβο, όπου μετεστάθμευσε τό Σύνταγμα, ο Κίτσος έκανε τόν κόμομό άνω-κάτω :

'Η μεγαλύτερη μανία του ήταν νά κυνηγά τούς μαθητάς του Δημητρίου Σχολείου και νά τρώη... τ' αλληγραφία τους, ίσως γιατί ή παιδαγωγική του άρχής δέν συμφονούσαν προς τούς συγγραφείς, ίσως γιατί τά έπαιρνε για λαχνόφυλλα. 'Αλλά και πετούσε και κάλτσες και άμπεχονα κατέτρωνε ο φοβερός Κίτσος! Καμμιά φορά, άρπάζει από Τούρικο σπίτι κανένα οσεντόνι πολυτελές κεντημένο, που στέγνανε τόν άέρα, και τό κατακομμάτιαζε.

'Ο στρατιωτικός τράγος συμεινότανε φοβερά τούς Τούρκους. 'Εναντίον μάλιστα ενός λεπλεμπιτζής έτρεφε σχέδια έκδικήσεως, γιατί ο στραγάλος αυτός έτόλμωσε νά σηκώσει χείρι έναντίον του. Στην πόρτα του μαγαζιού του είχε μιά μέρα εκθέσει ο Τούρκος στραγαλιτζής ένα σακκι με στραγάλια. 'Ο Κίτσος έστησε καρδιά, άναποδογύρισε τό σακκι, τό ακόρτισε όλα στή λάσπη, κ' έπειτα άφου άπομακρύνθηκε λίγο, στάθηκε άπάναντι του 'Οθωμανού, και τόν κύτταξε με βλέμματα γεμάτα κοροΐδια! 'Ηταν καθαρή πρόκληση. 'Ο λεπλεμπιτζής, έξω φρεσών, άρμα κατά του Κίτσου, αλλά πού νά τόν προητάση. 'Ο ποιηρός τράγος ελεγε φύγει σάν άστραπή, γυρίζοντας πότε-πότε τό σατινικό κεφάλι του για νά νά σαρκάσει άκόμη τόν έχθρο του!...

'Ο Κίτσος ελεγε περί 'Ιδιοκτησίας, 'Ιδées οσοισαλικές. Για κάμποσον καιρό, έκλεβε κάθε μέρα δύο σκουμαρά από ένα μπακαλιό, και έπήγαινε νά τά μοιραστή μ' έναν εργάτη, που έδοούλεσε σέ μιά οικοδομή, κοντά στό Στρατόνα!

'Όταν ο Διοικητής του ένδεκατου συντάγματος μετετέθη στάς 'Αθήνας, έπήρε μαζί του και τόν τράγο. 'Ο Κίτσος, μόλις έγκατεστάθη στά Παράπηγματα, έδωκλασίασε τις τρέλες του. Κατέφαγε τοΐς... περτιδέες του λεοφορείου που μετέφερε τούς άξιωματικούς στην πόλη, άρπάζει τά κουλουρία από τούς ταβλάδες και μάλιστα με περίεργον τρόπο! 'Αν ο κουλουριτζής δέν του έπρόσφερε άμέσως ένα κουλουρί, ο Κίτσος έπαρσφύλαγε, άναποδογύριζε με μιά κουτουλιά τόν ταβλά, έσκουρπιζε τά κουλουρία, άρπάζει ένα (μόνο ένα) και έσπρωγε, σάν άστραπή. 'Αν όμως ο κουλουριτζής έπληθρουνε τό φόρο του, ο Κίτσος έτραγουε τό κουλουρί του ήσυχο, άβήνιου ήμερωτόεις :

'Όσο μεγάλανε ο Κίτσος, τόσο άρεμιανότερος γινότανε. 'Ο κόμομος σταματούσε στά Παράπηγματα νά τόν περιεργαθή. 'Η έφημερίδες έγραφαν νά κατορθώματά του. 'Εντόπισοι έκανε τό ψηλό του ανάστημα, τό παρδαλόμομο τριχώμα του, τά σπιθόβολα διαβολικά μάτια του, τό φαρμό γένι του. 'Ακολουθούσε τούς λόχους ταχτικά στά γυμνάσια, βαδίζοντας σοβαρά και περήφανα επί κερα-

λής, μπροστά από τό σάλπιγγα. 'Από μικρός άγαπούσε τάματα. Μόλις άκούγε τή σάλπιγγα, άς έτραγε κεινή τή στιγμή τή γλυκύτερη τροφή, άς όνειροπολούσε έαυλομένο στον ήλιο, πούς έξερει τί, άφανε άμέσως τό κριθάρι του ή τήν όνειροπόλησή του, κ' έτρεχε όπου γινόταν ή συναξής τών άνδρών του συντάγματος! 'Επιτανε επί κεφαλής, έβάδιζε δεξιά ή άριστερά, κατά τό πρόσταγμα, σάν έξηκορημένος στρατιώτης, χωρίς νά λαθύνη. 'Όταν άκούγοντανε τό πρόσταγμα :

— Δι' άλλάντων έμπρός! μάς!

'Ο Κίτσος όρμούσε πρώτος με γιγαντιαία πηδήματα, σάν άφρομένο κύμα που άνεβοκατεβαίνει, μη λημονότατος στό μεταξύ νά κόψη με τις δοντάρες του και λίγο τρυφερό χορτάς. 'Αλλοτε καλά, στά γυμνάσια, όταν βροντούσε τό πρόσταγμα «*πάρε θμαδόν!*», τότε πέρα ο πολεμοχαρής τράγος ήταν άκράτητος! 'Ενθουσιασμένος, οιστρατηατημένος, μεθυσμένος από την μεροπόλησή του, παραστρεφής, από τούς κρότους τών τουφεκιών, χινόταν έμπρός, μη λογαριάζοντας τούς πυροβολισμούς, φοβερός στό βλέμμα, άγριος στό τριχώμα, ενώ οι στρατιώτες άνησυχούσαν μη τόν πάγη καμιά σφαίρα!...

'Ο άειμνητος ποιητής Δημ. Κόκοκας όμνησε τόν «*Τράγον του Συντάγματος*» με ένα ποιήμα του άμερομένου «*τω Ισαδέλφω μου Β. Γαβριηλίδη*». Τό ποιήμα άρχίζει με τις ακόλουθες στροφές :

Γνωρίζετε τόν Τράγον του Συντάγματος,

'Όστις, μόλις ή σάλπιγγα άνηχηθή,

'Εν ελδει έξερευτικού προστάγματος,

Πρώτος την χανραυγή θά έξυπνήση,

Και εις άναφοράν ήμερησίαν

Δέν ελαβεν άκόμη άπουσίαν!

Τόν Τράγον όστις, εις συχνά

[γυμνάσια,

Κ' εις έκδρομάς τών έπιστάτων

των τόσας,

Φαιδρός με στήθη προηγήται

[λάσια,

Και διμοιρίας ως ιδή πετούσας,

Στρέφει όλιγον μόνον, τας

[κυντάξεις

Κ' εκ της χαράς άκράτητος..

[βελάζει!

Τόν Τράγον όστις με τό όπο

[μούσιον

Λοχίας παρά πάνταν φτω

[ρείται,

'Αλλ' όστις μόνον με τόν έπι

[τόσιον

'Ως έχοτατος όπλίτης συνη

[ρείται,

Κ' εν όρα έπιπόνου έκτρα

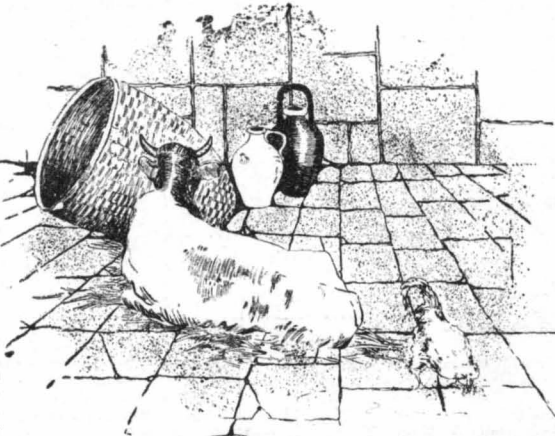
[τείται

'Υπογραμμός θά γίνη εγκρα

[τείται!

Τόν Τράγον, όστις καθήδύ

[νεται

Την σάλπιγγα του λόχου του άκούων,

Και δι' αυτό εϋθής άναστακοριείται,

Μετα ρυθμού τόν κώδωνα του κρούων,

'Ον εις τόν τρέχλον βασιζών χαιρει

'Αν και ζυγόν ποτέ δέν όποφέρει!

'Ακολουθουν δεκατρία άκόμη εξάστιχα που τό ποιήμα τελειώνει με την εξής στροφή :

'Ο Τράγος οϋτος ο ιστορικώτατος,

'Ηρως, αλλά και θύμα, ως έφάνη,

Θά στρέψη από νίκας ένδοξώτατος,

'Η τ ρ α γ ι κ ω ς ο τάλας θ' άποθάνη!

'Αλλ' ειτ' ένδόξως πάση, ειτε ζήση

Τό όθλημα του εις τόν στρατόν θ' άφήση.

'Από παλιά δημοσιογραφική περιγραφή μαθαίνουμε ότι ο Κίτσος άγαπούσε τή Δόξα, άλλ' όχι και τόν έρωτα, άντιθέτως δηλ. προς τούς συγχρόνους του στρατιωτικούς που άγαπούσαν και τά δύο. 'Ο Κίτσος δέν έννοιωθε την παραμυρή κλίση στό ωραίο φίλο, δηλ. στις... γίδες. 'Η τραγία καρδιά του ήταν άτίθαση, όπως ο ίδιος. Στις στρατιωτικές πορείες όταν συναντιώταν συχνά κοπάδια γίδες, ο Κίτσος στεκότανε μιά στιγμή, τις εκτίταζε, και εξακολουθούσε ήσυχα, σάν φι-

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

ΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Η ΓΗ ΑΠ' ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ένα πρόχειρο ταξιδάκι στην «ἀργυράν πανσόληνον». Ρομάτζα, αλλά κ' κρύο. Ίδου ή γή !... Φιλάρσκη και καρμιακτώ σαν ύποψηφια μίς Εθρώπη. Τά στριφουργισμάτά της. Πώς φαίνεται άπ' τό φεγγάρι. Μεγαλειπερηή και πρασινοφορεμένη. Τά στίγματα και ή κηλίδες. Ή Μεσόγειος και ή Άτλαντικές. Ή άφανής, πτωχή Έλλάδα μας. Ή γή συννεφιασμένη. Ή γή ήλιόλουστη. Ή γή ύπό καταγιάδας και θυέλλας. Οί κάτοικοι τής σελήνης περί τών κατοίκων τής γής κτλ.

ΝΑΓΝΩΣΤΑ, έρχεσαι νά κάνουμε ένα ταξιδάκι... Έρχεσαι ν' άνεβούμε στό... φεγγάρι !... Μή τρομάξεις: γιά τό Θεό !... Θα σ' άνεβάσουμε στην «ἀργυράν πανσόληνον» —όπως την άποκαλούν οί ποιηταί — και θα σέ κατεβάσουμε, χωρίς νά πάθεις τίποτε. Ούτε ή μύση σου δέν θ' άνοιξη...

Λοιπόν ;... Τό άποφάσισ;... Άμωρός τότε... Κλείσε τά μάτια σου... Άνοιξέ τά πάλιν... Έφράσαμε !...

Κύτταξε τί ώραίες τοποθεσίες γύρω ! Και τί σκιστή !... Και τί κρύο !... Άς καθήσουμε πάνω σ' αυτόν τό βράχο, άς κλώσουμε τό γακά μας κ' άς άπολαύσουμε

τό θέαμα π' άπλώνεται γύρω μας.

Γιά κύτταξε εκεί κάτω, μέσα στό θαμνογάλανο χάος του άπειρού; Θεέ μου, ποιά εινε τό τεράστιο εκείνο άστέρι, πού φαίνεται δώδεκα φορές μεγαλύτερο άπ' τόν ήλιο; Κύτταξε... Κύτταξε... Άόμπει και φεγγολόβαιε δεκαπέντε φορές πού πολύ κ' άπό αυτό τό ίδιο τό φεγγάρι, όταν τό βλέπουμε άπ' τό Ζάππειο, τίς φεγγαρόλουστες γύγτες ! Τί μεγαλοπρεπές άστέρι άλήθεια ! Και πώς στέκει έντελώς άκίνητο ! Μά πού εινε επί τέλους; Πώς τό λένε ;... Ά !... γιά στάσου...στάσου ! Τό γνώρισα. Ναί, ναι, αυτό εινε. Εινε ή γή, σύνηθρό μου ! Ή προσφιλής μας, ή γηραιά, ή άμαρτωλή γή ! Εινε ό τόπος πού κατοικούμε. Ό τόπος πού γεννηθήκαμε. Τό πάτριον έδαφος, όπως λένε και οι ρητορες τής 25ης Μαρτίου !...

Ά, τήν άθλιαν !... Κύτταξε τήν τί φανταστική πού εινε ! Όλο λουσο και μεγαλειό ! Ντυμένη στό πράσινα... Τί ελτες ; Γιατί φαίνεται, λέει, έτσι πράσινη ; Τό χρώμα αυτό τής τό δίνουν οί μεγάλοι όκεανοί τής, τ' άπέρατα άσση τής Άμερικής και οί σπαρτοφύτοι άγροί τής...

Άλλά γιά στάσου... Κύτταξε ! Είδες τί φιλάρσκη πού εινε ή άφιλιότη ! Γυρίζε άργά-άργά και καρμιακτώ γύρω άπ' τόν άξονά της,σάν ύποψηφια μίς Εθρώπη, σέ διαγωνισμό κάλωνής, έπιδεικνύουσα όλες τής τής έμορφίες. Βλέ τήν τσαχτίνα ! Μιά γυροβολιά σέ κάθε εικοσιτέσσερες ώρες ! Μά εινε μεγαλειό !... Άξίζει νά χάσουμε ένα εικοσιτετράωρο γιά νά τήν άπολαύσουμε...

λόσοφος τό δρόμο του.

Ό Κίτσιος ήταν θερμός στό αισθητά του πρós τους άνθρώπους. Άγαπώθηκε τόσο ζηλότυπα έναν άνθρωπισσιστή, ώστε όταν έβλεπε κανένα νά βαδίζει κοντά του, έτρεχε νά τόν διώξει μέ τά κέρατά του. Άντιθέτως ό Κίτσιος δέν εχώνευε ένα λοχία πού τόν ελεγει όριε γιάτί του έπαγε κάποτε τό περιεχόμενο τής καρβατίνας του ! Ό μνηστικός τράγος τού τό φύλαγε σάν... γαμψήλα γιά χρόνια, και όμα τόν έβλεπε, έτρεχε νά τόν κοιτουλήση !

Μιά μέρα, ό Κίτσιος ελδε σ' ένα παράθυρο τών Παρατηρημάτων ένα άμυγένο. Ένθουσιάζτηκε τότε και πήδησε ψηλά νά τό άρπάξει. Μά όχι μόνο άπέτυχε, αλλά και δυό άπ' τά πόδια του μπήκαν σέ δυό σακκίδια πού κρεμόνταν εκεί. Ό δυστυχισμένος Κίτσιος έμεινε έτσι μετρωσος, κρεμαμένος, σέ γελοιοθεωτήτή θεού. Έν τούτους, δέν νά έλασε. Γρώε γρήγορα νά σκονιά τόν σακκιδίων, έλευθερώνει τά πόδια του και βρισκεται πάλι στό έδαφος !...

Καρμιά φορά όμως δέν τόν άφελούσε ή έξυπνάδα του. Κάποτε έχασε τή μοίρη του σέ μία χύτρα, γιά νά φάη λαίμαργα τή φασουλάδα, άλλά όταν θέλησε νά βγάλή τού κεφάλι του, δέν τό κάρθωσε, μέ όλες τίς προσπάθειες πού έκανε. Στο τέλος, άπελπισμένος, παρουσιάζτηκε στούς φίλους του μέ τό άλλόκοτο εκείνο κρόνον στό κεφάλι, βελάζοντας παραπονετικά. Και οί φίλοι του, άφου γέλασαν, τόν άπήλλαξαν άπό τή χύτρα.

Μιά φορά ό Συνταγματάχης δέν έβλεπε τόν Τράγο τού Συντάγματος και άνησύχησε. Καλεί τό θαλαμάρχη και τόν έρωτά :

— Πού είν' ό Κίτσιος ;

Και ίδου ή άπάντησις τού θαλαμάρχη :

— Σά γόρσις, κ. Συνταγματάχης, άπ' τή σκοπεβολή, έαπλώθηκε χάμου άποσταμένος. Τότες πάρασο ό κύριό ύπολοχαγός μέ τόν κύριό άνθιπολοχαγό και εινε γελώντας : — Ό Κίτσιος σήμερα εινε σέ κακά χάλια. Πρέπει νά φέρουμε γατρώ ! Ό Κίτσιος τότες τινάζε-ται μέ μιάς άπάνου, άκούει μία σάλλαγμα νά βαράη σέναί, τρέχει και πάει πορεία μέ τό δεύτερο λόγο !...

Ό Κίτσιος άπέθανε στά Παρατηρήματα, «επλήρης ήμερών», έκη-δούθη μέ στρατιωτικές τιμές και στόν τάφο του έβράσαν πλάκα μέ άναμνηστική έπιγραφή.

Ίδές τώρα... Ή πράσινη φορεσιά τής γέμισε άσπρες, γκριζές και κίτρινες πουλιές. Μά τί χρωματιστά στίγματα εινε πάλι αυτά ; Ά, καταλαβαίνο. Εινε οί πόλοι, ή ήπειρο,εινε ή άμυγένη έθνημής τής Λιβύης. Κύτταξε τώρα εκεί κοντά στή Λιβύη άκριβώς, μία γαλαζοπράσινη κηλίδα γεμάτη μικρά γκριζά στίγματα. Ξέρεις τί εινε ή κηλίδα αυτή ; Εινε ή γαλιανή Μεσόγειος και τά στίγματα τά νησιά τής. Άχ ! άν είχαμε αυτή τή στιγμή ένα καλό τηλεσκόπιο θα διακρίναμε καλά και τήν πολυαγαπημένη μας τήν Έλλάδα.Ουτέ ως κόκκος άμμου δέν φαίνεται, ή φτωχή, πάνω στην κολοκύθα πού λέγεται ύδρογειος σφαιρα... Μά άς μη χάνουμε καιρό. Ή γή δέν ένοοεί νά περιμένη. Νάτην τώρα γύρισο πού πλάγια κ' άλλαξε δυη. Μιά τεραστία βαθυπράσινη κηλίδα τή σκεπάζει, όλόκληρη σχεδόν, άπ' τήν πλευρά αυτή. Εινε ό τρομερός, ό άπέραντος Άτλαντικός. Μά κ' αυτός χάνεται σέ λίγο. Γυρίζε-τε γρήγορα ή γή γύρω άπ' τόν άξονά της.Και νά ή γκριζόλευκες πεδιάδες τής Άσίας πρós τό βορρά, νά νά νησιά τής Αύστραλίας στό νότο, καταπράσινα,σάν σμαράγδια...

Μά έξαφνα δια χάνονται άπ' τά μάτια μας. Τί συμβαίνει, Θεέ μου ! Χάθησαν και ή λευκές κηλίδες τών πόλων, κ' ή γκριζές έθνημής τής Άφρικής και ή γαλιανή κηλίδα τής θαλάσσης πού μοιάζαν μέ σταζίες μελάνης και τών άπέραντων δασών τά πράσινα στίγματα... Ή γή τώρα μοιάζει μέ τεραστία μυζήθρα ! Σάν νά τή βούτηδες στό γάλα έπίσης ένα γαλακτώδες λευκό χρώμα και φεγγολόβαιε παράρενα, σάν γλόβους ήλεκτρικού !... Ξέρεις τί συμβαίνει λοιπόν ; Άπλούστατα έννιένεισος εκεί κάτω. Άραιά σύννεφα περιβάλλουν τώρα τήν ύδρογειο σφαιρα και τής δίνουν τήν παρέρση αυτήν δυη. Κύτταξε πάλι τώρα ! Τά σύννεφα έφυγαν. Έορβος ή θαμκόλευκη φεγγροβλή. Ή γή άλλαξε πάλιν δυη. Ά, τώρα πάλι εινε ένειρωσός ώρα. Μοιάζει μ' ένα τεραστίο σμαράγδι πού σκορπάει γύρω του θαμρωτική λάμψη. Τί μαγευτικό θέαμα ! Άλλά γιάτί συμβαίνει αυτό ; Τό είπαμε, έφυγαν τά σύννεφα πούχαν σκεπάζει τή γή και τό άφός τού ήλιου πού άποροφάται άνεμπόδιστα από τίς πεδιάδες και τίς θαλάσσης τής, τήν κάνει νά φαίνεται σάν νάναι κροιστάλλινη, σάν νάναι διαφανής...

Άπολαμβάνουμε άχώραστα τό ύπέροχο αυτό θέαμα. Μά έξαφνα ή γή άλλαξε πάλιν δυη. Κύτταξε πώς άγρίεψε ! Πώς έγινε φοβερή και τρομερή ! Τί σκοτεινή και θολή πού εινε ! Μά τί συμβαίνει ; Άπλούστατα τήν δέχνουν καταγιάδες και τρικυμίες, χαλάζια και χόνια... Τί θα λένε όμως άραγε οί κάτοικοι τής Σελήνης, άν άποφάνουν κάτοικοι στό φεγγάρι, τί θα λένε γιά τή γή;και πώς θα τήν φαντάζονται; Άσφαλός θα πέρουν όρκο, πώς εινε άδύνατον νά ύπαρχή ζωή στό άστέρι αυτό τό τόσο παρέρσο, τό άλλοκοτο και θεοπαλάβο. Και θάχουν δικηρο οί κ. κ. Σεληνίται. Μπορεί νά ύπαρξή ζωή σ' ένα άστέρι πού στροφογυρνάει διαρκώς σάν σφούρα, πού άλλαζει χίλιες φορές τήν ώρα δυη,π' άλλοτε λάμπει σάν πολύτιμο πετράδι κ' άλλοτε σκοτεινιάζει σάν κόλασι ; Και όμως... Ύπαρχει ζωή στή γή και ζωή ώραία και εύχάριστη πλάστα. Άς σπεύσουμε λοιπόν νά γυρίσουμε πάλι στό άστρο μας. Σπεταγμάμας έδώ πάνω τόσες ώρες ! Και δέν είδαμε ουτε ένα Σεληνίτη. Ίσως νά βρισκονται... στά χωράφια τους ! Θα κλιερισθόν τό πεπόνια τους αυτές τίς ώρες.Γιατί,όπως έγραψαν άλλοτε κάποιος εύσεβής και εύφάνταστος καλόγερος, και άνθρώποι ζούν στό φεγγάρι και πεπονιφετίες ύπαρχουν !...

ΧΑΡΗΣ

ΠΟΤΕ ΠΑΥΟΥΝ ΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΚΑ'Υ'ΜΟΙ

Εινε γνωστό ότι ή Νινών δέ Λανκλό ήταν ερασιώδης ώραία και σέ προχωρημένη άκόμη ήλικία. Μιά μέρα μπήκε στό μπουνοτάχης κλειούχτας και ύδρορομένη μία κυρία τής αθλής σασάντα επών άπάνου - κάτω και έξομολογήθηκε στην πενηνκροτούτεια Νινών τούς έρωτικούς τής καύμους.

— Πότε θα πάψη, άραγε, ό έρωας νά μέ βασανίζει ; Ξερωσους στο τέλος ή γηραιά αθλίχη.

Ή Νινών, πού μ' όλα τής τά πενήνια χρόνια δέν εινε πάμνη νά έρωτεύεται, τής άποκριθήκε :

— Άγαπητό μου παιδί, πρέπει γι' αυτό τό πράγμα νά ρωτήσης μία πού ήλικιωμένη άπό μένα !...

